

Ki csak kacag . . .

Ki csak kacag, de sirni nem fanult,
Ki csak vidám társak közé siet,
Kit fájdalomtól megkimélt a mult:
Ne bizz, ne arra érző, mély szívet.

Mélységet az meg nem tud érteni,
Nem érzi át keservét senkinek,
Csak fény, vidám zaj, játék kell neki
S nevetve, játszva vérzi meg szíved.

Szalay Mihály.

Fenyők.

Mint bús, szerelmes ifju pár,
Akit balsorsa messze üldözött:
Áll két fenyő árván magában
Az idegen fölgyek között.

Aranyfátyolt hint szét a nap,
Ezeknek lombja mégis oly sötét.
Mulhatnak évek, nem vetik le
A gyász beszédes köntösét.

Hosszan, remegve hajlanak
Egymás felé, ha száll a gyenge szél.
S zokogva siró sutfogásuk
Valami nagy titkot beszél.

A farlott águ, szürke fák
Némán figyelnek s mintha értenék:
A bús regén mind részvevően
Borongva rázza meg fejét.

Szalay Mihály.

